

Dajmo gejem otroke!

SREDA, 13. JANUAR 2010

Komentira: Alenka Sivka, novinarka revije Stop, **Foto:** Urban Modic

Alenka Sivka: Ne vidim prav nobene ovire, prav nobenega pomisleka za to, da ne bi gejem (in lezbijkam) dovolili posvojiti otrok. Mislim, da bi bili prav tako skrbni, dobri in ljubeči starši, kot so ljubeči nekateri heteroseksualni pari.

Že več kot dve desetletji sta minili, odkar sem imela na Radiu Glas Ljubljane eno prvih javnih, celodnevni oddaj o homoseksualcih – posnela sem pogovore z njimi v Roza klubu v K 4, bili so z mano v studiu, odgovarjali na vprašanja poslušalcev.

Preden sem se lotila te oddaje, sem šla – zelo okorno, priznam – kar z velikim magnetofonom v klub K 4, kjer so se zbirali, v nedeljo zvečer. Bilo mi je strašno nerodno, gledala sem v tla – moj nekdanji fant mi je pomagal izbirati »žrtve« za pogovor. Posnetki so bili neuporabni zaradi preglasne glasbe, nič se ni slišalo. Naslednji dan me je poklical Brane Mozetič, takratni vodja kluba, in me »napizdil«, kaj si vendar mislim, da kar tako vdrem v klub in snemam pogovore – brez njegovega dovoljenja. Meni se to ni zdelo nič narobe, a z njim sva se potem vseeno lepo zmenila za sodelovanje, priskrbel mi je zanimive sogovornike, ženske in moške, šla sem na njihove sestanke, se spoznala z njimi.

In že takrat, pred dvajsetimi leti in več, sem ugotovila, da so homoseksualci čisto »navadni« in zelo normalni ljudje, ki potrebujejo ljubezen, tako kot vsi na tem ljubem svetu. Spomnim se gosta, Gustija Lebna, ki mi je govoril o tem, zakaj so geji tako promiskuitetni – rekel je, da zato, ker se ne morejo poročiti, ker si ne morejo ustvariti družine, ki bi jih povezovala, držala skupaj za daljši čas. Že takrat sem se zamislila nad tem njegovim odgovorom.

In danes, ko je ta stvar že spet in tako zelo aktualna, sem se spet spomnila njegovih besed. Geji se pri nas še vedno ne morejo poročiti – lahko se samo »registrirajo«, karkoli to že pomeni, in seveda še vedno ne smejo in ne morejo posvojiti otrok. V tem

času sem spoznala kar precej gejev, moram priznati, da so mi nekateri od njih šli zelo na živce, saj so skoraj vsi po vrsti izjemno pedantni, zamerljivi, natančni; lastnosti, ki jih imajo ženske, so pri njih po navadi še stopnjevane. Seveda so tudi pri tem izjeme, kot so povsod. Ali pa sem samo jaz imela tako srečo! Ampak s tem ni nič narobe: nasprotno, zdi se mi, da bi bili homoseksualci lahko čudoviti starši, skrbni, pedantni, kulturni, večinoma tudi visoko izobraženi, in bi vse to prenašali tudi na svoje otroke. Otroci, ki bi živeli z njimi, bi bili prav taki. Če bi jih zaradi tega, ker živijo v družini z dvema moškima ali dvema ženskama, v šoli napadali, bi znali prenesti nizke udarce; znali bi se braniti z znanjem, s kulturo ali pa magari – s pestmi. Kar te ne ubije, te utrdi! Zrasli bi v pokončne, izobražene ljudi, ne pa v neke depresivne, samomorilske Slovence, ki rastejo z zapitimi očeti in depresivnimi mamami (govorim o najslabših možnih starših, ne o slovenskih starših povprek!). Zato ne vidim prav nobene ovire, prav nobenega pomisleka, da ne bi gejem (in lezbijkam) dovolili posvojiti otrok. Mislim, da bi bili prav tako skrbni, dobri in ljubeči starši, kot so ljubeči nekateri heteroseksualni pari. Če si nekdo tako zelo želi otroka, če si mu želi dati vso ljubezen, ki jo premore, vso pozitivno energijo, vse znanje, vso dobro vzgojo, če želi nanj prenesti in mu pokazati lep odnos, ki ga ima s svojim partnerjem – le kaj je lahko pri tem narobe? Samo to, da sta oba partnerja istega spola? Oh, dajte no. Mislim, da smo to oviro že preskočili. Jaz osebno že pred dvajsetimi leti. Vi? In prepričana sem, da bodo šele takrat začeli izginjati predsodki; ko bodo srečno rasli prvi taki otroci, otroci istospolnih staršev; ko ne bodo imeli zaradi tega težav v šoli; ko se bodo drugi otroci in njihovi starši navadili in videli, da so tudi ti otroci veseli, sproščeni, dobrovoljni in zadovoljni. Da rastejo in se razvijajo ob ljubezni in pozornosti, ki jo potrebuje sleherni otrok, da odraste v kolikor toliko normalnega človeka. (Poznam rejniško družino, v kateri se partnerja pred otroki nikoli ne primeta za roke, objameta, poljubita, pa tudi ko ni otrok, zelo redko. Je to normalna družina?) V državah, kjer gejevske in lezbične družine niso več nič nenavadnega, so ugotovili, da so otroci, ki rastejo v njih, bolj strpni do človeških razlik in da imajo manj predsodkov. Čudno, ne? In prej ko bomo sprejeli zakon, ki bo v skladu tudi z ustavo, ki zagotavlja enakost pred zakonom, prej bomo tudi mi postali boljši ljudje. Bolj odprti, bolj demokratični, bolj strpni, bolj tolerantni. Ali ne gre v življenju slehernika prav za to? Da postane boljši, kot je, in da s svojo svobodo in omejenim razmišljanjem ter dejanji ne ovira svobode in pravic drugega.